

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV. {

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

} № 9.

ДЕОБА СВѢТА.

(сл. преводъ изъ Шилера.)

„Чуйте люди, некъ е земля ваша!“
 Богъ повика са висока неба.
 „Свакій одъ васъ некъ се нбойзи маша,
 Ал' е братски подѣлити треба.“

Све поврви, што годъ руке има,
 Старо, младо, све се брзо креће.
 Польске плоде, ратаръ себ' узима,
 Племянь гордый крозь шуму пролеће.

Купци пуне болте и житнице,
 Калуђеръ се лаџа старогъ вина.
 Краль затвара мосте и улице;
 Нѣгова е рече десетина.

Са свимъ касно, кадъ деоба прође,
 Стихотвораць изъ далека дође;
 Ал' за нѣга веѣ небеше дара,
 Све е стекло свога господара.

„Тешко мени!“ — пѣсникъ тужанъ рече,
 На предъ треномъ вишиѣгъ бога клече.
 „Заръ веѣ нема, боже правде твое?
 Заръ у свѣту ништа ние мое?“

Богъ му рече: „кривн самогъ себе,
 „Што ты ништа пѣсниче недоби;
 „Да гдѣ с' быо при свѣта деоби?“
 „„Я самъ быо, мой боже кодъ тебе.““

„„На твоємъ лицу око беше мое,
 Увомъ слуша' твога неба слогу,
 „„Духомъ занет' одъ свѣтлости твое,
 Я на земна мислити немогу.““

„Съ чимъ ће т' дакле быти поможено?
 Веѣ у мојой ние земля сили —
 „Ал' ако ти с' са многъ живит' мили,
 Быѣе т' небо свагда отворено.“

Јов. Ђорђевићъ.

СРЕЂАНЪ ЧОВЕКЪ.

(прев. са рускогъ.)

Харунъ Али-Решидъ, (сви чудновати догађаи на истоку сбили су се у време владе овогъ владателя,) Харунъ Али-Решидъ владао е у Багдаду славно и спокойно, по-

дизао е баснословне палате, уређивао волшебне баште, чинио сѣйне гостбе, ишао пешке у Меку, путемъ кои е свиленимъ њилимима застртъ быо, запушавао златомъ и бисеромъ уста поетама, миріо граматике и тукао се съ грцима; свакій данъ меняо е везире, альине и свою любованъ, издавао е мудре законе, сadio руже и одсецао главе; дано се съ престола свогъ препирао съ богословима, ноћу тумарао е преодевенъ по вароши пазеѣи шта се догађа; едномъ речи чинио е све, само да люде у чудо доведе, да се прошета на рачунъ исторіе, да изведе изъ памети савременике и да учини потомству читанъ „иладу и едне ноћи“ пріятнимъ и занимљивимъ, па и у немачкомъ преводу г. Хаммера. У време овы велики дѣла и велики будалаштина, онъ се едномъ преде зелены краставаца съ медомъ и поквари свой желудкаць.

Хабибъ, нѣговъ првый придворный лекаръ мете му одма педесетъ пѣявица на трбу. Пѣявице су онда быле у таквой истой моди као и садъ, и производиле су та иста дѣйствія коя и сада: оне су се употребљавале противъ свию болестій, но ни едну нису излечивале. Харуну-Али-Решиду владаоцу правоверны, nebude одъ тога нимало лакше, но напротивъ нападне га страшна главоболя. Хабибъ се чуѣаше, како е могуће, да педесетъ пѣявица едного човека неизлече. Харунъ Али-Решидъ заповеди, те нѣговогъ лекара Хабиба посѣку.

Исави, другій придворный докторъ калифе, препише му сумпоровите банѣ, и тиме га обдари честитомъ кѣвицомъ, а желудцу непомогне. Калифъ заповеди овомъ другоме доктору одсеѣи носъ и уши, па протерати у пустиню.

Ученый Ширази, треѣій нѣговъ лекаръ, пусти му крвь по методу Брауна, и тиме подстакне у нѣму вруѣицу. Харунъ заповеди да ученогъ Ширазія у онаку за ноге обесе.

Њебаб - Ахмакъ, четвртый званичный докторъ, почне му давати зачудо маюшине пилуле одъ цѣлителне траве ялапе. Онъ увераваше поштенномъ речи, даѣе оне за чудо на здравлѣ дѣйствовати за педесетъ и две године, а и пре. Меѣутимъ на тѣлу владателя правоверны, появе се знаци водене болести, и владатель правоверны заповеди, да се тай четвртый лекаръ, зашѣе у вреѣу и у воду баци.

У Харуна Али-Решида бѣше коваквы дванаестъ придворны доктора, и свакій одъ овы лечеѣи га по особитомъ, познатомъ и обштепримљивомъ методу, прибавио му

е по едну нову болестъ. Зато е онъ опетъ нѣи, когъ у-
даво, когъ обесио, а когъ прегазіо коньма и слоновима;
но при изрицаню казни последиѣму одъ нѣи, у нѣга бѣше
дванаестъ пуны болестіи нерачунаюћи тринаесту т. е. по-
кваренъ стомакъ, кою ніе погодіо ни еданъ одъ нѣгову
доктора.

При двору остао бѣше іоште еданъ знаменитый до-
кторъ, великій педантъ, великій методиста, великій незна-
лаць, бупетомъ одреѣеный за помоћника оными прочимъ
лѣкарима. Харунъ позове и нѣга къ себи. Помоћникъ
каже, да се великій, найсрећнии владоць правоверны, на-
оди у пожелѣномъ станю свое болести; да е она врло до-
бро развіена одъ покойны и учены нѣгову старешина, и
доведена до свое основне точке, и да Калифу неостае
више ништа, него благочестиво удостоити се преселеня
у больій светъ, ербо су болести одржале превагу надъ
моћима нѣгове найблагородніе природе, по точнимъ пра-
вилама лекарскогъ искусства.

Харунъ, свагда своеволянъ, поклони помоћнику ску-
поценый диван-биньшищъ, и узме га за свогъ главногъ и
единогъ доктора, одреди му грдну велику палату и поста-
ви га надзирателѣмъ оне куће гди су луди затворени.

Тако изчезну све надежде. Арабски доглавници бла-
говремено пошлю у дуѣане, и почну еврино куповати до-
казе предстоѣће имъ велике жалости, кроити по моди-
рно одело, обавіяти каруце црномъ чоіомъ и т. д. Араб-
ски подлеци, негубећи напрасно време поредъ постелѣ у-
мируѣегъ Калифе, оду да се удвараю и да пузе іошъ на-
предъ, кодъ нѣговогъ наслѣдника. Арабске поете огрну
свое мантиѣ, обую местве, и седну писати жалостне и
трогателне елегіе на смрътъ свогъ добротвора, и бодѣли-
каве епиграме на нѣговъ животъ. Арабски казначеи за-
творе се у свое собе и брижљиво почну трпати у цепо-
ве повце, и партіе расходника попуивати трошковима
кои нигда нису были. Све мере быле су предузете за сре-
ћно заключенѣ едного калифата и за почетакъ другогъ;
све се чиняше, да е готово.

Наеданпутъ, незвано одкуда, яви се предъ златнимъ
прагомъ дервищъ, погрблѣнъ, калявъ, и одрпанъ, издаю-
ћи се, да може одма излечити Калифа. Нѣму кажу, да
то ніе нужно. Онъ зато нехтене знати и желяше дока-
зати свое искусство. Нѣму су се трудили обяснити, да
онъ тиме квари najlepше планове, кои су се имали про-
извести у случаю близке смрти Калифе. Онъ се продере
изъ свегъ грла, и каже: да има у власти велику тайну, коіомъ
се може повратити животъ и здравѣ свакомъ владате-
лю правоверны, и захтеваше назоръ да га пуште предъ
постелю свога господара. Харунъ Али-Решидъ чувши
нѣгову вику позове га къ себи.

Сви ѣтећи очекивали су да чую ту велику тайну.
Одрпанный мудраць озбиљно пицне Калифи дамаръ, по-
замисли се, и, као пораженъ изненадномъ мисли, наедан-
путъ рекне торжественимъ гласомъ, да ће великій най-
срећнии владоць правоверны, одма видити себе у пуномъ
цвету здравля, ако само гдигодъ добіе кошулю срећнога
човека, и таково изволи обући на голо свое тѣло.

Великаши придворни уплаше се одъ послѣднца ово-
га необичногъ рецепта, и гомиломъ навале опетъ ласка-

ти Харуну. Харунъ се горко осмене: то е было нѣгово
већъ познато осмеяванѣ.

Харунъ Али-Решидъ запита свогъ великогъ везира,
Цафера, гди бы се могла наћи таква кошуля. Цаферъ
съ благоговѣнѣмъ удари челомъ о землю предъ нѣговомъ
постельомъ и рекне:

„Владателю правоверны, — нека подржи богъ жи-
вотъ твой до дана престанка света! свуда! ништа лакше
ніе него таково кошулю наћи! Ты найсрећнии калифе,
свакій у бога данъ, своимъ погледомъ усреѣвао си млоге
хиладе свои поданика. Подъ твоимъ добротворнимъ и о-
теческимъ калифатомъ читави су народи живили у срећи
и благованю. . . .“

— Заиста! рекне Харунъ. Сви су ми то говорили.
Иди дакле любезный мой везире, и потражи ми такву ко-
шулю. Моя држава мора да е унакретъ пуна срећны
людій. —

„О, о томе нема никакве сумнѣ!“ придода везиръ
„Но, нашто далеко ићи? Заповеди найсрећнии калифе,
да донесу едну твою кошулю. Ты си сигурно быо най-
срећнии человекъ на свету: све се чинило по твоіой вољи
и жельи.“

— Я? Викне Калифъ: я быо срећанъ? Ты се ва-
рашь, ты се много варашъ, пріятелю мой! . . . Я самъ
целогъ живота быо найнесрећнии человекъ на свету, виде-
ћи себе непрестано окружена гомиломъ таквы лопова и
подлеца, као што си ты на примѣрѣ. —

Везиръ, недавши Калифу довршити говоръ, поклони
се, и удари челомъ о землю, и подвикне дрѣћушимъ гла-
сомъ: — „Нека свемогући Алахъ продужи животъ твой
до самога дана престанка света!“

— „Но ты Цафере? . . . „придода Калифъ:“ ты мо-
ра да си срећанъ? Я самъ тебе обасуо благодѣянїяма,
изъ блата самъ те подигао на првый степенъ власти и
чина, у моіой држави, одликовао самъ те моимъ особи-
тимъ поверенѣмъ, дозволио самъ ти гнѣвити твое неприя-
тель и арати мое поданике“ . . . .

— Ахъ, владателю правоверны — викне везиръ са
свое стране све бы то заиста могло створити истинито
благополучіе и единствену срећу у овой долини плача,
кадъ не бы уживаюћи тако ласкателну милость робъ твой,
имао честь познавати твой карактеръ, предъ коимъ
. . . . .“

— Доста, доста прекине речъ Калифъ: — Какавъ
самъ я, такавъ си и ты. У овимъ палатама мы сигурно
нећемо наћи за мой лекъ потребну кошулю. Иди дакле
потражи е у вароши и изванъ вароши, и свуда по целомъ
царству. (продужиће се.)

І. Н О Т А

У Београду 21. Новем. 1854.

Мы смо се радовале, што е Шумадинка опетъ поче-
ла излазити, надале смо се да ће свою стару ѣудъ оста-
вити, т. е. да неће кудити женскій полъ, као што е 1850.
и 1852. године, чинила; али на жалость одма у овомъ пр-
вомъ брою нашла самъ едну малу приповѣдку, у коіой

WWW.UNILIB.RS

мужъ каже: да му ніе жао што му е кућа изгорела, него му е жао што му е жена, која е докле нема была, одъ стра: проговорила. — Знатели вы да е женскій языкъ найвеће благо у кући? Помыслите само какви бы несрећници люди были, да жене немаю языкъ. Жена има зато языкъ, да пыта мужа кадъ доцканъ кући дође: гди си быо до садъ? — да га опомене, да иде на пјяцу, да купи вѣтино дрва или брашна; ако иде у кафане да му чита едно пола сата, да то неваля што чини; ако се опія да га пыта: што си такавъ несрећниче, ако троши много новце, да му каже: узми се у память човече; и стотине други малены опомена — то е женски языкъ, сбогъ кога люди измышляю, такве приповедке. А ние ли женскій языкъ, анђель хранитель свакога мужа. Шта друго жена са своимъ говоромъ, жели учинити, него усрећити свога мужа? Жене непрестано кодъ свое куће седе, и свой кућевный посао раде, а мужеви иду на траже себы забаве. Кадъ е найвећій посао кодъ куће, онда мужъ утече изъ куће и седи у кафани, или у читалишту или у ликерциници или гдигодъ на ћепенку пуши, и кадъ га ко годъ запита шта ради? онъ одговори: нерадимъ ништа, утекао самъ само одъ куће, докъ се кућа окречи и опере, или другій какавъ посао сврши. Предъ велике празднике као предъ ускрсь и божићъ, непрестано мужеви бежу одъ куће, а зашто? зато што има много посла, коє све сирота жена мора да сврши и да се стара. — Шта су кафане него заведенія гди люди проводе свое време безъ икаква посла, и безъ икакве ползе, и свакій треба да се обазре па ће у свакомъ сокаку ваћи по едну кафану. А има ли каква женска кафана? шта бы онда рекли мужеви, кадъ бы се и ми жене почеле тако свакій данъ скупляти, па седити безъ посла као они што чине. И то нѣма може поднети, целе године; а женама остављене су само месече. Али жене нигда и нетраже болъгъ задовољства одъ свое куће. Оне се брину за све и велике и мале послове у кући. Жене незнаду шта е то дуго време, као мужеви. Редко е видити жену да чита новине, или да се о политики разговара; а то чине мужеви што имъ е дуго време. Зато треба мужеви да сматраю женскій языкъ, као свога анђела, кои имъ непрестано показує правый путь, и што е оштрій женскій языкъ, тымъ е выше мужъ срећанъ. Друго вамъ немамъ ништа казати. Ово писмо писано за обратну женскогъ языка, ако учредничество шумадинке печата, показаће да люби правду, и да ние партаично; друго вамъ немамъ ништа казати. Моє вамъ име нетреба. Међутимъ треба ипакъ да знате, да самъ добра жена, добра кућаница, да имамъ добаръ языкъ, а притомъ да имамъ доброгъ и вредногъ мужа. Али, боже сахрани, кадъ бы я онемела, онда мой мужъ не бы валло ни две паре. — Друго вамъ немамъ ништа казати, еръ се надамъ да ће се свакій, кои ово писмо прочита, увѣрити, да што больи языкъ жена има, тымъ е нѣнь мужъ больи, вредни и отресни. Друго вамъ немамъ ништа казати. — Само јошть едну пословицу, да напоменемъ, која каже; гдѣ е жена туњава, ту е кућа буђава. Зато све жене треба да су оштре у говору. Треба да знаду са своимъ мужемъ владати, која е жена као што треба, нѣнь мужъ, кадъ е гдѣ годъ у кафани или ма гдѣ изванъ куће, свакій часъ пыта: колико е сатій. Друго вамъ немамъ ништа казати. Али ипакъ, кажите ми, имали што лешше, благородниє и нѣжніє, него кадъ оженѣнь човекъ, изъ највеселієгъ дру-

штва, устане, и рекне: „лаку ноћъ, идемъ кући сама ми е жена!“

Таква чувства, треба да у свакомъ мужу владаю. Свакій, у найвећемъ веселю, међу наибольшимъ своимъ приятельима и друговима, при купаню чаша и певаню, треба да помисли на свою жену, која кодъ куће дрема, и чека до по ноћи на вечеру свогъ мужа, а неће сама да вечера — свакій мужъ треба таква чувства, у своемъ срцу да има, па само онакве забаве да тражи, коє може делити, са своіомъ женомъ. Друго вамъ немамъ ништа казати. — “

О д г о в о р њ. Учредничество Шумадинке нема ништа друго на ово писмо одговорити, него да е у свему добро и праведно, и да е све тако као што е у нѣму написано; и признаваюћи, да е она мала приповѣдка, у првомъ брою Шумадинке одъ 1854. године са свимъ пакостно измышленъ людій; за оправданіє свое ставля слѣдуюћу приповедку: „— Едногъ човеку запали се кућа, и нѣгова жена тако се уплаши, да одъ стра изгуби говоръ, и сасвимъ онеми. Еданъ нѣговъ пріятель сажалъвао га е што му е кућа изгорела; а онъ му одговори: „Море ние ми жао што ми е кућа изгорела; него ми е жао што ми е жена онемела.“ „Ћути несрећниче,“ рекне му на то нѣговъ пріятель, „болъ е да буде са свимъ мутава, него да те псує и учи као што е пре чинила.“ — „Е, мой брате,“ рекне му онај — „оно е было цвѣће, и могло се трпјити. Кадъ се наљоти, а она се извиче и изговори, па после опетъ добро; али сада кадъ се наљоти, неможе да се извиче, него гдѣ ме стигне, а она ме туче. Незна се како е горе.“ — Ова е приповедка са свимъ противна оной првой, и учредничество радує се што е свой листъ, овако лепо и савршено оправдало.

С Л О В О

Кое е говоріо японскій губернаторъ, кадъ е одногъ учителя у школку дужность увео.

Учителю! уведећи васъ у вашу дужность желимъ вамъ сваку срећу. Вы имате сада предъ собою, наилучше и наиболее полезніє опредѣленіє. Свакій другій чиновникъ завиди вашему послу. Ваше е опредѣленіє свето. Учительи ствараю свакомъ народу будущность; ербо одъ дедє постаю люди, и како учительи науче децу, онакавъ ће по краткомъ времену быти светъ. Као што видите срећна фамиліє, благостанъ света, напредакъ државе, почитаніє закона, и све што е добро и поштено лежи у вашимъ учительскимъ рукама. Строго се одъ васъ тражи, да ратуєте противу суевѣрія, и да искорените деци изъ ерца што су имъ пѣіове бабе о вештицама и вампирима преповедале. Строго вамъ се налаже, да одъ ютра до подне у школи седите, и децу учите, да гледате да за 20 минута ручате, па по томъ одма опетъ, у школу да идете. Ноћу сву ноћъ да седите, и да мыслите, шта ћете сутра добро и полезно, деци казати, еръ вы сте као онај на нѣиви кои сѣє. Какво вы семе посевте, онаква ће будућа жетва быти. — Законодаваць, кои своимъ законима землю усрећи; државникъ кои своіомъ мудростѣю землю управля, стихотвораць, кои чувства свой ближњи улађава, трговаць кои се обогати, свещеникъ, кои слово божъ проповеда, и друго што е лепо и полезно, све е то ваше учительско дѣло.

На вама е велика одговорност ерѣ у ваше руке предае се будућност толике младежи. За нѣову будућност одговарајете и предѣ богомъ и предѣ людма. Треба и дано и ноћу да се трудите, да то важно и свето опредѣленіе, у пуној мѣри, изпунавате. И за награду тога превеликогъ, важногъ, светогъ, неоцѣнимогъ, прекрасногъ, сладкогъ и трудногъ званія, опредѣлюе вамъ се годишнѣ 50. талира, съ чиме ћете ви достойно вашемъ светомъ званію, моћи живити. — Треба, да се дакле трудите, треба да књиге купуете и да читате. Треба сиротне ђаке да подпомажете. Треба вашимъ примѣромъ, у милосрдію да предходите. Треба лепше халѣине да носите. Добримъ ђацима треба књиге да покланяте, и никакавъ другій посао нетреба, да радите осимъ свогъ учительскогъ посла.

Я вамъ дакле честитамъ то срећно и свето званіе, то е најважније званіе на свету, и будите уверени: да е већа плата, и да е мањи посао, я бы самъ волю быти учитель.

ЕРАКЪ И ПЕТАКЪ.

Еракъ. Да што ми да што: двѣ чавчице упоредъ стое, а една другу невиди?

Петакъ. Да си реко: два ястреба упоредо стое, и еданъ другогъ види; — могао бы погодити, а те двѣ чавчице незнамъ шта су.

Еракъ. То су очи — а шта си ты мислио, за два ястреба?

Петакъ. Оди ближе да ти пришапћемъ, боимъ се да ме ко нечуе, па ће метути у Шумадинку — (пришапће му двѣ рѣчи на уво.)

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

— Бракосочетаніе Свѣтле господичне Клеопатре, са г. Миланомъ Петроніевићемъ, кое е юче совршено, было е заиста, едно одъ нѣилепши торжества, кое е Београдъ видіо. И читатељи нека опросте, што сбогъ малогъ простора овога листа, неможемо онако обширно описати као што бы желили. — Господинъ Митрополитъ, чинодѣйствовао е у цркви. При ручку свака здравица праћена е са „млогая лѣта“ и са пуцањемъ небровны топова. У вече у 7 сатій почео е балъ. — Позвани чиновници, были су како на ручку, тако и на балу у униформи. И све е ишло у подпуномъ поредку. Нѣгова Свѣтлость примала е са особитомъ милостіу госте. Овомъ веселю присуствовали су сви овдашњи страни г. конзули, и наша у униформи а тако исто и млоги гости са стране. Овомъ приликомъ видели смо лепый и скупочѣный даръ, учинѣный свѣтлой невѣсти, одъ стране цес. краљ. генераль-конзула господина Радосављвића, као старогъ свата, а то е една велика златна бразлетна, са лепо израћенимъ малимъ портретомъ царице аустрійске, кое портре, окружено е одъ самы бриліанта, по томъ, наоколо има 8. велики бриліанта са зеленимъ гранчицама, кое е све са особитомъ вѣштиномъ израдіо бечкій придворный ювелирѣ. — Завршуюћи кратко ово описаніе, тога великогъ веселя, желимо младенцима сваку срећу, здрављ и веселѣ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Войн. новине* являю, да у Крымъ долазе 5 нови енглески ђенерала, кои ће надъ дивизіјама команду примити,

но свакій ће одъ нѣи наћи у мѣсто цѣле дивизіе, половину ерѣ су кое одъ болести, кое одъ битке страшно препатиле.

— *Лондонъ* 20. Януара. Краљица јошѣ нѣе нове министере наименовала. Новине Глобе веле, да е Дерби, коме е краљица у првѣй махъ власть дала, да састави ново министерство, хтео лорда Палмерстона за министра рата, Гладстона за финансию и Дизраела за инострана дѣла. Но Таймсъ веле, да министерство одъ Дерби-а састављено, неможе обстати; но држи, да ће најболѣ быти, ако Палмерстонъ ново министерство састави.

— Бечки листови изъ Крима одъ 10. ов. м. пишу: Млоги су држали, да бы руска войска морала страдати, кадъ бы јој путъ перекопскій саюзници пресекали; но садъ напротивъ кажу, да Руси, кадъ бы и были одъ саюзника узбіени, и кадъ бы имъ и было путъ перекопскій пресеченъ, опетъ бы се могли повући крозъ Арабаде у внутрѣность. Зато су саюзници сада намѣрили, да пошлю у Кафу 30,000 м. 15,000 Шіемонт. 10,000 Франц. и 5000 Енглеза) како бы и овај путъ водећи у Арабадъ пресекали; — но и князь Меншиковъ добро свое рачуне сваћа, ерѣ осимъ што е околину око Перекопа войскомъ напунио, шалѣ садъ доста велику войску и у Кафу; а притомъ и млоге надничаре, кои ће Кафу утврдити, и то тако, да буде другій Севастополь.

— *Войн. нов.* доносе съ бойногъ поля изъ Крима слѣдуюће вѣсти: Руси единако изъ Севастополя на саюзнике ноћу нападаю; тако е 1. ов. м. чета своеволяца подъ заповѣсти капетана Макарова напала на саюзнике, осимъ што е млоге штете Енглезима нанела, заробила е јошѣ 14 Енглеза и 4 Франц. Другій нападај быо е између 2. и 3. ов. м. подъ командомъ капетана Сиробосарскогъ, гдѣ су млого француза смлатили. — Као што еданъ арапинъ приповѣда, кои е одъ саюзника у Севастополь избѣгао, турци врло зло стое кодъ саюзника. Они само пренесе изъ Балаклаве муницию, рану и друге потребе, и тако као војници извршую оно, што бы требала теглећа марва да чини.

— *Фрелденб.* изъ поузданы извора явля, да е князь Меншиковъ изъ Петербурга заповѣсть добыю, да јошѣ ове зиме на Евпаторію и Балаклаву нападне и сва утврђеня тамошня да разори. По томе се свакій данъ очекуе, да Остенсакенъ у дружтву съ великимъ князевима Михиломъ и Николаемъ на Балаклаву нападне. — Страни листови являю, да е Омерѣ-паша некій данъ писмо изъ Цариграда дошло, кое га е сасвимъ успокоило. Онѣ е збогъ интрига до тогъ дошао, да се мане повелительства надъ войскомъ. Найвећій му е противникъ Риза-паша; овај е ишао да се Омерѣ-паша абади, и другій кои на нѣгово мѣсто постави; али му е Омерѣ-паша доскочіо. Найновіомъ уредбомъ подпао е Исмаиль-паша, заповѣдникъ румелійске войске, подъ команду Омерѣ-паше. Они се за садъ обоица налазе у Варни и врло непријателски живе.

— *Паризъ* 18. Януара. Принцъ Наполеонъ приспѣо е у Паризъ, и юче е цару предстао. Овде долазе изъ Крима врло жалостне вѣсти. Говори се, да су ноге нѣи 400 войн. промрзле, и да е нѣи 60 већѣ помрло.

— *Бечъ* 21. Януарм. Нарећено е већѣ да се 101 топъ избади, ако царица Принца роди, ако ли Принцеу, 21 топъ. Ова ће се радостна вѣсть одма по свима круновинама телеграфирати, у свакој главной вароши круновине држаће се у цркви благодареніе.

Течай: сребра 126; дуката 5 фор. 54 кр.